

גברת הברזל

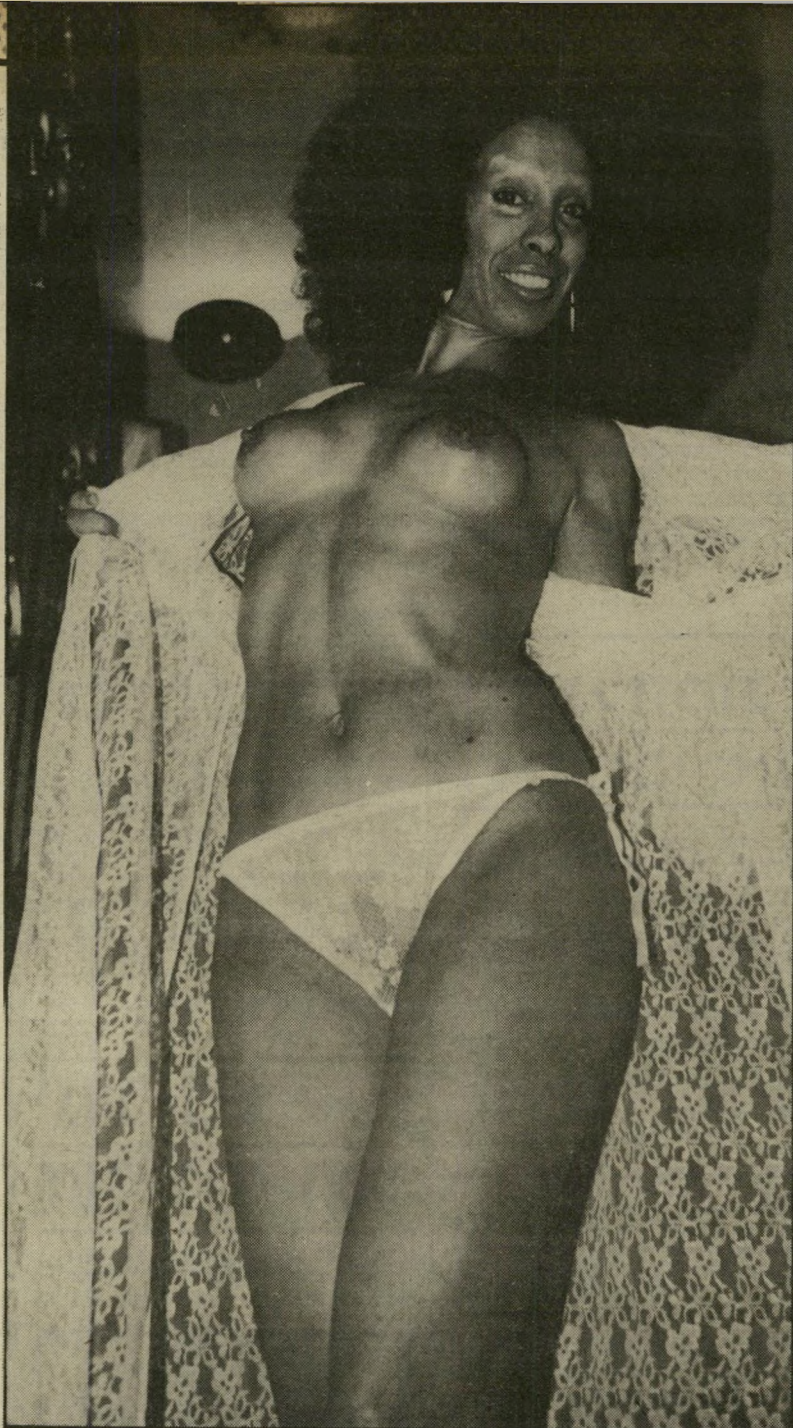
נשים, נשים, נשים! איזה יצורים מוזרים הם? שיש להן אינו מספיק להן, והן רוצות עוד. הנה, למשל, אני אללי. איזה גוף? איזה פרצוף? ובעיקר איזה טוסיק? אני בטוחה שמהגברים המעריצים את הטוסיק העגול שלה אפשר היה להקים מיפלגה בעלת 13 מנדטים לפחות — יותר מהמפר"ל, ש"ס ואגודת ישראל ביחד. כשהיא עוברת ברחוב, מושפלות כל העיניים כלפי מטה, וקצוות הפה כלפי מעלה. התחילו לקרוא לה "הטוסיק של המדינה". לא בזלזול. להיפך, בהערצה. או בהתחלה היא חייכה והיתה מבוססה ונידונה את הטוסיק מצד לצד בגאווה, אבל כמשך הזמן היא התרגלה לעניין ונמאס לה הכנוי "התחת של המדינה". חשבה חשבה והחליטה להעביר את הפואנטה לחלק אחר של הגוף. לא שהיו לה שרירים לא יפים, חס וחלילה, אבל היא רצתה שיהיו לה השרירים הכי יפים במדינה.

אני אללי מאחור קודם הישבו -

עשתה מה שעשתה, ועכשיו היא מסתובבת בחובות עם שתי גבעות עגולות ורוטטות ואנשים כבר התחילו לקרוא לה "הציצים של המדינה". נשים, המתעניינות בעניין שרירים, שאלו אותה מה היא עשתה, ואני אמרתי שזה הכל מהתעמלות. באותו שבוע עמדו אלפי נשים בתור

למועדוני התעמלות. רק אני החלטתי שלפני שאני נרשמת לקורסי התעמלות אני מבררת בריק איזה סוג של התעמלות זאת, וכמה היא עולה. הסתבר שזו התעמלות העולה אלף דולר, ועושים אותה ככה קמים בבוקר, רצים מהר-מהר לנמלת העופה, שם מפעילים את שרירי הרגליים ועולים במדרגות למטוס. אחרי כן נותנים לשרירם לנוח, עד שהמטוס נוחת בלונדון. שם רצים שוב לבית-חולים, ואז עושים מתיחה לגוף ונשכבים על שולחן-ניתוח בפרוזה פשוטת-איברים. בשלב זה מגיע מעמל בחלוק ירוק ומסיכת מנתחים, ובעזרת סכין וחומר פלסטי הוא מעמל את השרירים במשך כשעה, והבחורה יוצאת משם כשיש לה השרירים שהיא בוחרת לה. התעמלות אשכרה.

אני אללי מלפנים - אחרי כן השדיים

ראיתי את התוצאות, והייתי מוכרחה לנגוע בעצמי ולהרגיש את השריר. ביקשתי רשות מאני, והיא אמרה שמוותר לי לנגוע, אבל נורא בזהירות, כי זה כואב. אז בעדינות-בעדינות שמתי אצבע על השד הנהדר הזה... והופ, עפתי אחורה שלושה מטר כמו מכפת-בוקס. שאלתי אותה מה העניין הזה, ואיך גברים מסתדרים עם זה, ואני גילתה לי שבשביל יופי צריך להקריב. כדי להיראות מקסים צריך להקריב את הסקס. היא לא מרשה לשום גבר להתקרב אליה, וכמוכן שלא לנגוע בה בשום מקום. כל הזמן היא צריכה ללבוש חווייה, וכמוכן אסור לה חס וחלילה לשכב על הבטן, כי מייד היא תיראה כוכבים מרוב כאבים. מה הם הכניסו לה שם? ברזל? אלומיניום? פלדה?

מה קורה

להתחתן היא לא כליכך אוהבת, כנראה, ר"י תי בן-אברהם היפה. עוברת: עד היום היא לא נשואה. לעומת זאת, היא מאוד-מאוד אוהבת לנסוע לחו"ל. בשביל שני הדברים האלה, הדבר הכי טוב שיכול היה לקרות לה זה שהיא פגשה את ויקטור. ויקטור הגיע ארצה לפני שנה וחצי, כדי להשקיע הרבה כסף במופע הברייקדנס שהפיק

רותי בן-אברהם

שלושה חודשים רצופים בארץ

כאן אמנון ברנזון. המופע לא הצליח, וכספו של ויקטור הלך לאיבוד. אחרי כן הסתבר שלא רק שרווחים לא היו, והכסף שהיה הלך, אלא שיש עוד המון חובות וצריך להתחיל להחזיר אותם לאנשים. ויקטור נסע ללוס-אנג'לס כדי להתחיל ולהרוויח שוב כסף, ולהחזיר לנושים שלו פה. אבל ברובו ללוס-אנג'לס הוא היה עצוב מאוד. גם בגלל הכסף, אבל בעיקר מפני שכאן הוא השאיר את רותי בן-אברהם. מאז הם בקשר. היא לא רוצה לגור באמריקה, והוא לא יכול לגור בארץ, וזו בעיה גדולה. אבל בן-אדם כמו ויקטור לא מוותר בקלות. כל שלושה חודשים הוא שולח לרותי כרטיס למקום אחר באירופה, ואת הכרטיס השני הוא קונה לעצמו. ככה הם נפגשו בשנה האחרונה בכל בירות אירופה. וכל פעם בילו כמה ימים ביחד, ואחרי כן כל אחד חזר לארצו ולמולדתו. עכשיו כל החברים שואלים מה קורה, כי כבר שלושה חודשים רצופים רותי לא עונה את הארץ, ואנשים מתחילים לשאול מה קורה ביניהם. מסניעו? מי יודע?

רחל טימור

נמאסו כל רודפי-הבעצ

הולכים מייד לברוק אם למשל יש בן. ככה התחיל הרומאן החדש של רחל טימור עם מאיר משל. בנו הגרוש, כלכלן ואב לשניים. מאיר רואים אותם בידור בכל האירועים הנוצצים בתל-אביב. כששאלתי את רחל אם זה רציני, כל מה שהיתה מוכנה להגיד זה "מאיר הוא הבחור הכי נחמד בארץ". תכינו מזה מה שאתם רוצים.

הסוציאליסט הכי נחמד

הציירת רחל טימור לומרת מהנסיון, מסתבר. עוד כטרם נגמר המישפט שמנהל נגדה מחזרה האחרון יורם אופן, בעניין 500 הדולרים שהוא רוצה ממנה בחורה, החליטה רחל שהיא לא מתעסקת עוד עם גברים רודפי-בעצ. נו, אז איפה מחפשים גברים כאלה? חשבה וחשבה והגיעה למסקנה שאולי בוועדה-הפרעל יש איזה סוציאליסט אמיתי. הלכה לוועדה-הפרעל, חיפשה וחיפשה, ולא מצאה משהו. אבל אמרו לה שכאשר ירדה משל היה צעיר הוא דווקא נראה טוב. מה עושים עם אינפורמציה כזאת?

של מי העיניים?

הנה סיפור בלי שמות, וככל אתה הוא סיפור יפה. בדורה נחמדה אחת נישאה ב-1973 לבדור נחמד אחר. אחרי חצי שנה של נשואין פרצה מלחמת יום-הכיפורים, והבחור נהרג. מאז האשה לבר. אומנם יש חברים, ויש חבורות, ויש חיי-חברה, אבל אין אהבה, ומה שנראה לה הכי נורא שלא היו לה ילדים. עכשיו, כשהבחורה הפכה לאשה בת יותר מארבעים, היא תפסה פחד שהיא תגמור את חייה ללא ילדים. חבורתיה שיכנעו אותה שאפשר לעשות ילד גם ללא בעל. וזה בדיוק מה שהיא עשתה. כיום שיש האחרון, כביתו של מאמין-בדורגל ידוע בתצלילה, נחוגה מסיבה של התינוק. כל החברים והחברות נאו להשתתף בשימחה. השימחה התחלקה לשני חלקים. בחלק א' כולם אכלו ושמחו ובירכו והסתכלו בך הגולד. בחלק ב', כשראו שהילד הוא בעל עיניים גדולות וכחולות, הסתובבו כולם בסלון הגדול של מאמין-בדורגל, וכל אחד הסתכל בעיניים של הגברים, כדי לגלות לאיזה מהם יש עיניים בדיוק כאלה. אותנו בהעולם הזה לא מעניין בכלל מי האבא. אנחנו שולחים כרכות חמות לאמא האמיצה ולרך הגולד, בעל העיניים הכחולות הגדולות.